

Schilder die zich vol overgave op Oost-Groningen stort

Oost-Groningen nog intenser beleven dan Geert Schreuder, dat lijkt onmogelijk. De kunstenaar uit Onstwedde trekt te voet over wegen en velden, langzaam maar zeker. Wat hij ziet, schildert hij. Het land maar ook de wolken en luchten. Schreuder, 54 jaar, is één van de weinige beroepsschilders die zich stort op het stuk Nederland dat Oost-Groningen heet. Hij doet dat al jaren en veel mensen vinden zijn werk mooi, want ze kopen het. Toch twijfelt Schreuder over de zin van wat hij doet. Zekerheden zijn hem vreemd. Met dank aan de filosofieclub waar hij bij betrokken is. "Daar gaat alles wat zeker lijkt omver."

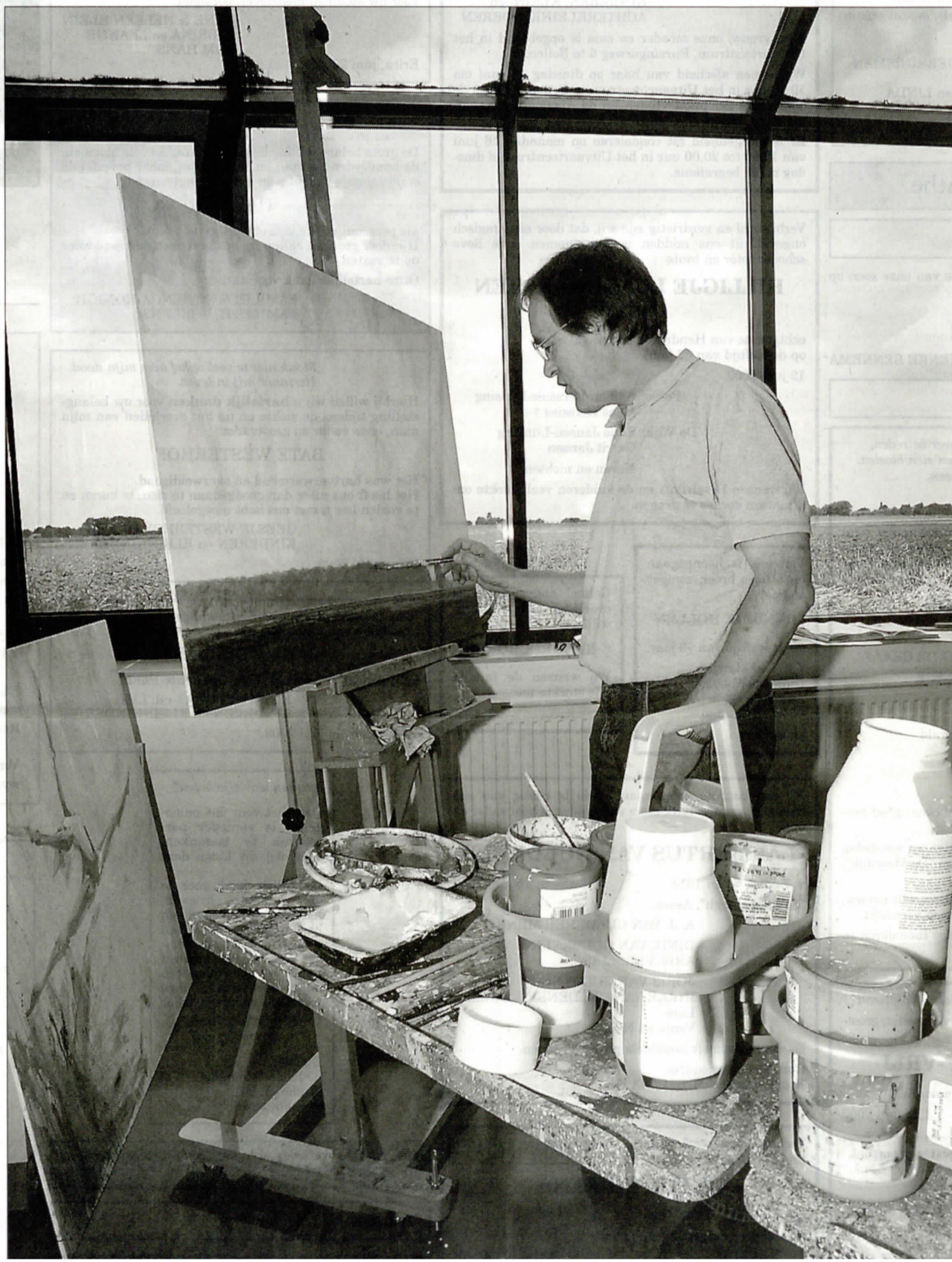
Door Marcel Looden

Kunstschilder Schreuder is geboren, niet gemaakt. Hij is binnen zijn familie een eenling, andere kunstenaars telt zij niet. Dat verklaart misschien zijn succes. Alles wat hij maakt in zijn atelier in Onstwedde, komt helemaal uit hemzelf.

"Mijn vader was boer in Stadskanaal. Daar ben ik opgegroeid. Er zat inderdaad geen schilder in de familie. Ik tekende altijd, op de kleuterschool al. Bomen, mensen, dieren, huizen, alles. Daar ben ik op de Mulo mee doorgegaan."

"Maar ja, je moest een vak leren. Ik dus naar de mts maar daar is uiteindelijk niets van terechtgekomen. Ik heb voor de Kunstacademie in Groningen gekozen en daar de lerarenopleiding tekenen gevolgd. Ik heb zelfs nog les gegeven, op de mavo in Stadskanaal. Een half jaartje heb ik dat volgehouden. Ik dacht 'je wordt hier gek of je gaat hier weg'. Het werd het laatste. Ik wilde zelf schilderen."

"Dat ben ik gaan doen, het was in de jaren zeventig. Ik zat in de BKR-regeling en maakte zo schilderijen voor gemeenten en voor tentoonstellingen. Ik was die paar

tijd ben ik gek op het Oldambt. De polders daar, het vlakke land. Ik zou de vierdaagse van Nijmegen ook wel willen lopen maar dan zonder al dat volk. Te massaal voor mij."

Filosoof De wandelingen en zijn autotochtjes, een omteje in Onstwedde zelfs, leveren hem de inspiratie. De bron is nog lang niet opgedroogd, het landschap blijft hem boeien. Schreuder lijkt bijna de vleesgeworden romanticus, met zijn schilderijen en wandelingen. Maar een romanticus noemt hij zichzelf niet. Wat hij wel is? Een echte Groninger in ieder geval, maar andere grote zekerheden heeft hij niet.

"Ik heb mijn filosofieclub. De Filosofieclub Stadskanaal. Daar ben ik al achttien jaar bij betrokken. Nee, geen lid, zo zeggen we dat niet. We komen eens per maand bij elkaar in Hotel De Veenkoloniën in Bareveld. We praten over thema's, over grote levensvragen maar ook over actuele problemen."

"Ik vraag me ook regelmatig af waarom ik dit doe, of ik het wel goed doe. Daar word je bij de club mee geconfronteerd. Wat boeiend is, is dat na die bijeenkomsten alles, wat zo zeker leek, onderuit wordt gehaald. Zo blijf je altijd twijfelen. Ik vind het niet erg, die twijfels. Misschien houden die je wel scherp als schilder. Als alles zeker lijkt, roest je vast."

"Ben ik gelukkig? Jawel, met al mijn twijfels. Ik blijf schilderen. Er hangt nu een doek van mij in de Fraeylaborg in Slochteren, in oktober kun je tien grote doeken in Kamp Westerbork zien. Ik illustreer ook boeken, voor Gré van der Veen en andere schrijvers. Groningstalig werk. Ik ben wel een echte Groninger, dat klopt. Romantisch is mijn werk ook niet hoor. Smeerling bijvoorbeeld vind ik een romantisch landschap maar dat schilder ik dan ook niet. Ik houd niet voor niets van het Oldambt. Dat kan je niet echt een romantisch gebied noemen."

De schilder, de wandelaar en de amateurfilosoof, dat is Geert Schreuder. En de grote twijfels met zijn grote

gincen en voor tentoonstellingen. Ik was via die regeling verzekerd van overheidssteun, maar een vetpot was het niet. Ik was in die tijd al getrouwd en woonde hier in Onstwedde."

"Ik schilderde in die beginperiode fijn-realistisch werk met een maatschappijkritische inslag. Fabrieken in de omgeving bijvoorbeeld. Maar op een bepaald moment ben ik daar mee gestopt en ben ik bij het landschap terecht gekomen. Na tien jaar stopte de BKR-regeling en moest ik mezelf redden. Maar dat ging goed en gaat nog altijd goed.

Kunstschilder Geert Schreuder voelt zich in z'n element in zijn atelier.

Foto: Harry Tielman

Wandelaar Schreuder is inderdaad succesvol. Hij heeft verschillende exposities op zijn naam staan en werkt gestaag aan zijn oeuvre. Hij leeft nu alleen, in zijn huis even buiten Onstwedde. Ongeveer vijftien jaar geleden scheidde hij van zijn vrouw. Die plek past wel bij hem. Schreuder zit niet in het kunstenaarswereldje in de

stad Groningen, hij houdt niet van grote massa's.

"Het bevalt mij hier goed. Ik heb mijn atelier onlangs uitgebreid. Het werd te klein. Ik krijg hier nu ook meer licht en werk nu vooral overdag, bij daglicht. Maar echte vaste werktijden heb ik niet. Op sommige dagen doe ik ook niets. Soms rijd ik ergens en zie ik een mooi landschap, een wolk of iets dergelijks.

Dan rijd ik soms direct terug, of ik neem een foto."

"Eenzaam vind ik zo'n negatief woord. Ik ben vaak alleen met mijn werk bezig maar daar heb ik geen moeite mee. Met andere kunstenaars heb ik ook niet zoveel contacten. Maar er zijn genoeg mensen hoor. Ik heb een vriend met wie ik vaak wandel. Dat is een liefhebberij. We rijden ergens naar toe en maken een

tocht."

"Onlangs nog, naar de Eems in Duitsland. Dat was een korte wandeling maar we lopen ook uren achtereen. Meerdaagse tochten ook, van Nieuweschans naar Lauwersoog bijvoorbeeld. We plakken er ook bezoeken aan musea of tentoonstellingen aan vast. Het gaat mij niet om de sport maar ik beleef het landschap zo erg goed. De laatste

Geert Schreuder. En de grote twijfelaar met zijn grote onzekerheden. Hoewel één ding wel zeker is: Schreuder blijft schilderen. Met de drang om te scheppen is hij geboren.

■ PASPOORT

Naam: Geert Schreuder

Leeftijd: 54 jaar

Woonplaats: Onstwedde

Burgerlijke staat: gescheiden

Kinderen: Adriaan, Wouter en Catrien

Favoriete schilder: Marc Rothko

Favoriet wandeltraject: Wad- en Wierdenpad.

Dubbel 14-6-0-